

MARİANA
ÇUKURU
Jasmin Schreiber

“İnsana güven ve umut veren bir kitap.”

–*Yasmina Banaszczuk*

“Helmut artık yaşlılık konusunda benim rol modelim. Onun kayıtsız inatçılığını seviyorum.”

–*Anja Rützel*

“Aslında hem ölümle ilgili olup hem de çok komik ve derinden hüznü ama bir yol macerası filmi hissi veren bir kitap yazmazsınız. Dediğim gibi: Aslında!”

–*Sascha Lobo*

“Jasmin Schreiber ölümden, korkudan, kayıptan, aşktan, belirsizlikten, mutsuzluktan ve yalnızlıktan o kadar insani, o kadar yakından, o kadar doğrudan bahsediyor ki sonunda, son satırı okuduktan sonra tek bir şey istedim: Yaşamak. Bu kitap bir hediyedir.”

–*Igor Levit*

“Ölümlerin gidip her şeyi bize bırakması çok bencilce. Bugüne kadar birine sonsuza dek veda etmek zorunda kalan herkes hatırlamak, özlemek ve hayata devam etmeye çalışmak arasındaki duygusal durumun ne kadar karmaşık olduğunu bilir. Jasmin Schreiber, biz yaşayanların ölümle nasıl başa çıkmaya çalıştığını, ölüm karşısında ne kadar çaresiz olduğumuzu ve ölümle nasıl bağ kurduğumuzu bazen hüznü bazen de oldukça komik ama hep içten bir dürüstlikle anlattığı bir roman yazdı.”

–*Andrea Diener*

“İnsan genç bir kadın olarak, hiç tanımadığı yaşlı bir adamla, ölümle ve bir tavukla dağlarda bir yolculuğa çıkabilir mi? Paula çıkabilir. Ve insan okura deniz biyolojisiyle ilgili bir şeyler öğretilirken bir yandan insanın tüylerini diken diken edecek kadar güzel bir roman yazabilir mi? Evet! Jasmin Schreiber’ın *Mari-ana Çukuru* öylesine derin ki bu çukurda tüm bunlara ve hatta daha fazlasına yer var.”

–*Mariella Tripke*

MARIANA ÇUKURU

Jasmin Schreiber

Çeviren: Gonca Gül Kurtulmuş

YAN | PA
SAJ

MARIANA ÇUKURU
JASMIN SCHREIBER

Özgün Adı: Marianengraben
© 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

© 2023 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-99386-4-6

Baskı: Nisan 2024

Çeviri: Gonca Gül Kurtulmuş
Editör: Gözde Sayınsoy
Son Okuma: Serap Yıkılğan
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşik
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz, Yiğit Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

Jasmin Schreiber biyoloji okudu ve yazarlık mesleğini sürdürüyor. *Mariana ukuru* adlı romanı 2020'nin en başarılı çıkışlarından biri oldu ve bunu 2021'de kurgu olmayan kitabı *Hermine'ye Elveda* ve ikinci romanı *The Swift* izledi. Bilim podcast'i Bugtales.fm'de çıplak köstebek fareleri ve tardigradlardan bahsediyor. Frankfurt'ta birçok hayvanla birlikte yaşıyor.

Gonca Gül Kurtulmuş Bakırköy'de doğdu. Doğuş Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olduktan sonra Berlin Humboldt Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı yüksek lisansını tamamladı. İngilizce ve Almanca dillerinde yeminli tercümanlık yapmaktadır. Şu an eşme'de dört yaramaz köpeği ve iki kaprisli kediyle yaşamaktadır.

Uçabilirim.
Karanlıkta da görebilirim.
Ben ölümsüzüm.

– *Ianina Ilitcheva*

“İşıldayan ve henüz keşfedilmemiş bir Tim Balığı bulmak için ne kadar derine dalmak gerekir?” diye sormuştun bana ölmeden kısa bir süre önce.

“Bilmiyorum ama derin sularda henüz keşfedilmemiş öyle çok şey var ki. Eminim bir Tim Balığı olma potansiyeli taşıyan bir sürü balık yüzüyordur oralarda.”

“Yeni bir balık keşfedecek kadar derine dalamaz mısın?”

“Ah, bunun için bir ekibim ve dalış robotum olması gerek ama teorik olarak aslında evet, bunu yapabilirim.”

“Olur da yeni bir balık keşfedersen, adını Tim Balığı koyar mısın?”

“Bunu da yapabilirim.”

“Peki ya yeni bir yengeç türü keşfedersen?”

“O zaman elbette ona da Tim Yengeci adını veririm, orası kesin.”

“Söz mü?”

“Söz.”

11.000 METRE

En, en, en sevdiğin balık Hayalet Balığı'ydı. Eğer bir şey senin için özellikle önemli ise mutlaka üç kez "en, en, en" derdin. Bu balığın kafatası tamamen şeffaftır; bu yüzden bir dalgıç botunda oturup, ışığı ona yöneltip beyninin nasıl çalıştığını görebilirsiniz. Derin su balıkları... Senin olayın buydu. Bu canlıların birçoğunun, bakterilerin biyoluminesans* özelliğiyle aydınlanan ışıklı organları vardır. Parıldayan dokunaçlar, ıslıl ışıl yüzgeçler, hevesle suya atılmış parlak yemli bir olta, karanlığın içinde gizlenmiş dişler. İnsan, denizin derinlerini hayal ettiğinde aklına sadece karanlık geliyor ama durum hiç de öyle değil. Milyonlarca yaratık, her biri bir yıldızmışçasına tek başına veya parlak galaksiler oluşturan büyük gruplar hâlinde, küçük lambalar gibi suda yüzüyor. Sen de bu paralel dünyayı *acayip harvalı* buluyordun.

Bazen öylece oturuyorum ve tüm bu olup biteni, özellikle de seni düşünüyorum; bazen dediğime bakma, hiç durmadan yapıyorum bunu. Cıvciv tüyüne benzeyen uçuş uçuş saçların

* Bioluminesans, bazı canlı organizmaların gerçekleştirdiği, kimyasal reaksiyonlar sırasında kimyasal enerjinin ışık enerjisine dönüştürülmesi ile ışık üretilmesi ve yayılması olayına verilen isimdir. (*e.n.*)

aklıma düşüyor, ilk balığını tuttuğun an gözümde canlanıyor, balık öldüğünde nasıl hüngür hüngür ağladığını hâlâ hatırlıyorum (İlk tuttuğun balık bu sebeple aynı zamanda son tuttuğun balık olmuştu). Seninle biyoloji kitaplarını kucağımıza alıp, onlara gömülüp hayvanları inceleyişimizi, onlara bulduğun daha iyi isimleri düşünüyorum. Köpek balığı senin lügatinde (bir sürü dişi olduğundan) Çok Dişli adını almıştı, vatozun adı artık Yüzen Bardak Altlığı'ydı, iki hörgüçlü deve balığı İki Kanca, tek hörgüçlü deve ise Tek Kanca'ydı; böylece ikisini birbirinden ayırmak daha kolay oluyor ve karışmıyordu. Bunları düşünürken kalbim bir anlığına teklıyor, kanım çekiliyor, kulaklarım sanki dünyanın tüm denizleri zihnimde çağlıyormuş gibi çınıyor. Bir noktada suların gelgiti tekrar kesiliyor, gürültü azalıyor, sinoatriyal düğüm* çözülüyor ve kalbimin daha düzenli kasılmasını sağlıyor. Sık sık, eskiden olduğu gibi yere uzanıp seni biraz daha düşünerek içimi oynuyorum. Şimdi nasıl görüneceğini düşünüyorum. En sevdiğin balık hâlâ hayalet balığı olur muydu diye merak ediyorum, tam üç yeni derin deniz balığının keşfedilmesine ve hiçbirine Tim Balığı adı verilmemesine ne derdin acaba diye soruyorum kendi kendime. İçlerinden birine Tim Balığı adını vermelerini sağlamamama kızarmıydın? Birine âşık olur muydun? Saçların hep uçuşan civciv tüyelerine mi benzerdi, ellerin şimdi ne kadar büyük olurdu? Ablanın, benim ellerimin üzerine koyduğunda benimkileri geçer miydi? Bunların hiçbirini deneyimleyemeyeceğim. Bunların hepsi anlamsız ama aklımdan çıkaramadığım düşünceler. Düşünceler, tıpkı insanın içinde uyandırdıkları sevgi gibi kontrol edilemezler.

* Sinoatriyal düğüm, kalbin sağ kulakçığında yer alan vuru üretici dokudur. Normal hâldeki sinüs ritminin ortaya çıkışını sağlar. (ç.n.)

Ve seni geçmiş zaman ve şimdiki zaman arasına sıkışmış, sen ölmeden önce bir hayat olan şimdiyse sadece içinde bulunduğum bir hâl olan gerçekliğe hapsolmuş şekilde seviyorum.

Birbirimize, kimseyle olmadığımız kadar yakındık ki bu biraz tuhaftı çünkü ben senden bayağı büyüktüm ve birbirimize çok zıttık. Ben hiçbir zaman atik ve çevik olmadım, çocukken bile hiçbir yere gitmek istemezdim, en azından fiziksel olarak. Sadece zihnimde hayal gücü ve edebiyatın gemisine atlar, gerçek hayatta yapamadığım her şeyi yapar, asla olamayacağım kadar cesur ve güçlü olurum. İnsanın eline aldığı bir kitap, hayat denizi fazla çalkantılı hâle geldiğinde gerçek bir can simidi olabilir; insan hikâyelere tutunur ve onların kendisini kıyıya, güvenli bir yere getirmesine izin verir.

Harry Potter serisindeki, korkunç akrabalarıyla, merdiven altındaki bir dolapta yaşamak zorunda kalan ve bir sihirbazlık okuluna kabul edilince de onlardan kaçıp kurtulabilen genç büyücünün maceralarını çok sevdim. Çocukluğumda içinde yatağımın, çalışma masamın ve diğer bir sürü şeyin olduğu gerçek bir odam olmasına rağmen ben de aslında bir bakıma merdiven altındaki bir dolapta yaşıyordum. Tek farkla; o dolap, benim içimdeydi.

Dediğim gibi, sen bambaşkaydın. Ben on yaşındayken bile hiç sportif değildim, evde kalıp kitap okumayı ve insanlardan uzak durmayı tercih ederdim; sen ise yaşlılarla dışarıda koşturup dururdun, yavru bir köpek gibi ele avuca sığmazdın. Hep bir yerlere gitmek isterdin, hep bir şeyler yapmak isterdin, evden çıkmak için hep bir bahanen vardı, hiç şöyle bir yatıp dinlenmezdin. Sen bir sihirbaz ve maceraperesttin, bir hayvan terbiyecisi ve dalgıçtın, sen bir deniz kartalıydın; uçmak, yüzmek, koşmak, dalmak istiyordun. Tim Balığı olarak her şeyi yapmak istiyordun, ta ki her şey böyle son bulana

kadar. Denizi işte bu kadar çok seven sen, Tim, iki sene önce denizde boğulana kadar...

Mariana Çukuru'nun dünyanın denizlerdeki en derin noktası olduğunu biliyor muydun? Kabul, aptalca bir soruydu bu, elbette biliyordun. Dünyanın kabuğunu tam on bir bin metre yaran, içine Everest Dağı'nı atsak bir lokmada yutuvabilecek bir çukur... Sana bunu anlattığımda zihninde pek canlandıramamıştın ama yine de *acayip havalı* bulmuştun ki sana inanılmaz gelen her şeyi önce hep *acayip havalı* ya da *müthiş havalı* bulurdun. Aslında on bir bin metre benim için de biraz soyut bir derinlikti. Ancak kendim o çukurun içine girdiğimde, artık hiç ışığın olmadığı, oksijenin neredeyse kalmadığı o karanlığa indiğimde on bir bin metre ve tüm bu ölçüler benim için bir anlam kazandı. Suyun altındaki on bir bin metre benim için toprağın altındaki bir metre doksan santim kadar derin, yani senin mezarın kadar.

10.430 METRE

Hatırlıyor musun, hani Ronny ölmüştü ve sen iki gün boyunca o kadar üzgündün ki en sevdiğin dondurmaya bile burun kıvrırmıştın? Seni çocuk doktoruna götürmek zorunda kalmıştım çünkü karnında kesin çok kötü bir hastalığın baş gösterdiğine inanıyordun, hâlbuki hissettiğin şey köpeğimizin ölümüne duyduğun hüzüdü. Ancak iki gün sonra tekrar bir şeyler yiyebilmiştin, bir hafta sonra kendini biraz daha iyi hissetmeye başladın ve Ronny'nin cenazesinden bir ay sonra Ronny aklına ara sıra gelir oldu.

Sen birden gidince bana da aşağı yukarı aynısı oldu, sadece tüm duygular daha yoğundu. Hiçbir şey yiyemez oldum, okula gidemedim. Karnında hissettiğin o duyguyu ben de hissettim ve kollarımda, bacaklarımda, kulaklarımda, burnumda, hatta apandisimde bile. Evet, biliyorum; yine bana apandisimi aldırمام gerektiğini söylerdin, tıpkı seninkinin yedi yaşındayken alındığı gibi. Ama Tim, hadi onu aldırđık diyelim, bacaklarıma hâlâ ihtiyacım var, burnuma ve kollarıma da bu yüzden apandisimi aldırمام bir şeyi değiştirmezdi. Bu his öyle kötüydü ki ne doğru düzgün ayakta durabiliyordum ne duş alabiliyordum ne de başka bir şey. Bir süre sonra ise tuhaf

bir şekilde ortadan kayboldu gitti ama yerine başka hiçbir his gelmedi. Geriye sadece kocaman bir boşluk kaldı.

Sana *Bitmeyecek Öykü*'yü* okurdum, Hiçlik'in ortaya çıktığı kısmı hatırlıyor musun?

"Hiçlik nasıl görünür?" diye sormuştun bana.

"Hiçlik, hiçbir şey gibi görünmez. Yoksa o da bir şey olurdu."

"Bir şey nasıl hiç olabilir ki?"

"Hmm..." diyebilmiştim sadece.

Bu gerçekten zor bir soruydu. Zaten muhtemelen benim senin yaşında olduğumdan çok daha zeki olduğun için hep çok zor sorular sorardın.

"Acaba şöyle bir şey mi: Burada, yanımda hiç sandalye olmaması gibi bir şey mi?" diye sesli düşündüm. Yan tarafımda gerçekten de bir sandalye yoktu. Bu sefer de sen, "Hmm..." demiştin.

Buna bir çözüm bulamamıştık ve bu, ölümünden sonra kendimi içinde bulduğum durumu çok iyi anlatıyor: Hiçbir çözümü yok. Hiçlik içimde gittikçe yayıldı; hiçbir hissi, görünüşü, kokusu, sesi, tadı yoktu. Ben, içinde hiçliği barındıran bir insan kostümü hâline geldim. Halk arasında buna depresyon diyorlar, tedavi edilmesi gerekiyor ve bu yüzden ben de içimde bir şeylerin kıpırdayacağını umarak bir doktora gittim. Daha doğrusu bir psikiyatriste.

Kendimi bir bekleme odasında, oldukça sert bir tahta sandalyenin üzerinde otururken buldum; odada, içi şemsiyelerle dolu bir şemsiyelik vardı. Hâlbuki benim dışımda sadece iki

* *Bitmeyecek Öykü*, Michael Ende'nin bir romanıdır. 1979'da yayımlanan bu roman, içerdiği fantastik öğelerle çocuklar kadar büyüklerden de ilgi görmüştür. (ç.n.)

yaşlı insan daha bekliyordu ve dışarıda yağmur yağdığı da yoktu. Bu iki kişi beraber gelmişti, seksenli yaşlarının sonlarında ya da doksanlarının başlarında olduğunu tahmin ettiğim bu insanların bir çift olduğundan emindim. Elfler kadar ufak tefeklerdi, büyükanne ve büyükbabamızdan bile daha yaşlıydılar.

Bu çifte baktım. Kadın ara sıra oturduğu yerde istemsizce kayıyor, yaşlı adam da onu yeniden doğrultuyordu. Kadın o zaman biraz toparlanır gibi oluyor, adam ona nasıl şekil veriyse öyle kalıyor ama bir süre sonra yeniden aşağı kayıyordu. Ellerinin üzerindeki deri öyle inceydi ki damarlarını üç metre öteden görebiliyordum; o, aydıngeç kâğıdından yapılmış narin bir kuştı. Yaşlı adam, kadının kucağına bir gazete koyup dikkatini “normal” şeylere çekmeye çalıştı ama kadın hiç orali olmadı. Adam kadının kollarını tutup kaldırdı, gazeteyi ellerinin arasına yerleştirdi, sayfaları düzgünce açtı; bunu izlemek aynı anda hem hüzünlü hem de tuhaftı. Kadın hiç konuşmadan kendisiyle ilgilenen eşine baktı, eşinin yüzünde derin bir korku ve şüphe hâkimdi. Adam sessizce onunla konuşuyor, ona cesaret verecek sözler söylüyor; onu biraz olsun canlandırmaya, heyecanlandırmaya çalışıyordu (“Baksana, Helene Fischer bu!”) ama hiçbir karşılık alamıyordu. Gördüğüm kadarıyla kadın sadece kendine söylenenlerin değil, etrafında olup biten hiçbir şeyin farkında değildi; nerede olduğunu, ne yaptığını bilmiyordu. Boş bakışları etrafta geziyor, üzerimizden geçip gidiyor, asla erişemeyeceğimiz gökyüzüne yöneliyordu. Acaba sen de şimdi gökyüzünde misin, bir kuyruklu yıldızın üzerinde misin? Ya da suyun altındaki Yüzen Bardak Altlıkları ve Çok Dişli Balıklarla engin bir okyanusa dalıp Tim Balığı’nı mı keşfetmeye çalışıyorsun? Kim bilir...

Bir noktada adım söylenince bu düşüncelerimden sıyrılmam gerekti. Doktorun bana sorular sormasına izin verdim. Bana yas tepkimin patolojik bir hâl aldığını söyledi. Bir şey patolojikse, seni hasta ediyor demektir. Uzun lafın kısası, ben biraz yanlış bir şekilde üzgündüm; sağlıksız bir üzümlük hâliydi bu, şu an oldukça basite indirilmiş olsam da doktorun söylediklerinden o an anladığım buydu. Ama sen de sonuçta bir psikiyatr değil bir deniz kâşifi ve maceraperestsin, o yüzden fazla ayrıntıya gerek yok.

Psikiyatrist bir bakıma bana “gereğinden fazla üzöldüğümü” söyledi ve “Bu nasıl olabilir ki?” diye düşündüm. Bana kalsa yeterince üzölmüyordum bile çünkü kalbim hâlâ atıyordu. Hâlbuki ben sen olmadan yaşayamayacağımı sanıyordum, ciddiylim. Normalde beyin hüüzünle başa çıkmanın yollarını bilir. Ronny’nin ölümlünden sonra sen de bu sayede yeniden iyi hissedebilmiştin. Ben ise bunu beceremiyordum bu yüzden doktor bana birkaç ilaç yazdı, bana uygun bir terapi bulduğumda bunu karşılayabilmesi için sigortanın istediğı formları doldurttu.

Terapi olayı fena değil. İlk terapi seansımda bana hayatımın ilaçlarla nasıl gittiğini soran ve içimi kendiliğinden dökmemi bekleyerek elli dakika boyunca susan terapistimle karşılıklı oturduk. Oysa içimde dökülecek hiçbir şey yoktu, ben Mariana Çukuru’nun dibine oturmuştum ve elimdeki kaşıkla içimdeki tüm suyu ve acıyı dışarı boşaltmam bekleniyordu. Böylece kendimi daha iyi hissedecektim, her şeyi ama her şeyi dökmeliydim, yüzeye çıkarmalı ve göstermeliydim. Ama işler öyle olmadı.

Sonuçta on bir bin metre dipte idim, basınç öyle fazlaydı ki

dışarı azıcık bir şey çıkarsam hepsi göz açıp kapayana kadar tekrar içime akın ediyordu. Su simsiyahtı, korku ve karanlık doluydu, tek bir ışık huzmesi yoktu. Terapide çoğunlukla konuşmuyordum, bazen bir şeyler zırvaladığım oluyordu, tümünü yatakta geçirdiğim günümde bahsetmeye çalışıyordum. Terapistte derin denizlerden bahsediyordum: “Mariana Çukuru’nun bir santimetrekaresinde bir tondan fazla ağırlık olduğunu biliyor muydunuz?” “Hayır.” “Bakın, göstereyim.” Ona iklim ve partikül madde arasındaki bağlantıyı anlatıyor, bazen gerçekten söyleyecek hiçbir şey bulamadığımda da sevdiğim makarnadan söz ediyordum. Sigorta, yetmiş beş saat terapiyi karşılayacaktı ama ben o kadar makarna çeşidi bilmiyordum ki. Senin hakkındaysa tek kelime etmiyordum.

Acının olayı şu: Acı sadece gücü tanır, acıya neyin sebep olduğunun bir önemi yoktur. Acı tam potansiyeline ulaşıncaya kadar arttıkça artar, bu sırada insan o acıyı çeker ve bunun sebebinin ne olduğu fark etmeksizin bir şekilde hayatta kalmalıdır. Sebep belki köpeğin ölmesidir. Belki sevgilinin terk edişi. Belki babanın artık aramaması. Ya da kardeşinin ölmesi. Elbette acının, içinde ne derece kök salacağı, orada ne kadar kalacağı, içini ne kadar tarumar edeceği ona neyin sebep olduğuna bağlıdır. Bazı şeyler, diğerlerinden daha kötüdür. Ama biri gelip böbreğine tekme attığında, acıyı hissettiğin o ilk anda oraya neden tekme yediğin önemsizdir; o ilk an yerde kıvrılarak yatar, bir şekilde nefes almaya çalışırız. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Benim de bu anlarda başarabildiğim tek şey, boğulmamaktı.

Bir gün terapist, senin mezarını ziyaret edip etmediğimi sordu. Sanırım bu, sayısız karşılıklı oturmalarımızdan yedinci veya sekizincisindeydi ve ben terapistin artık etrafımdaki

ilmeği biraz daha sıktağını hissediyordum. Zaten pek bir Şey de yemediğim için artık pestolu makarna hakkında konuŐamayacađımı anlamıŐtım.

“Hayır, cenazeden beri mezarına gitmedim.”

Doğruydu bu, yapamamıŐtım.

“Neden gitmediniz?”

Sustum. Bilmiyordum ki. Sanırım senin yeni adresinin artık orası olduğunu kabullenemiyordum. Bir zamanlar benim odam olan odanda değil de toprağın altında yattığını. Tim, hani Őu balık olan. Yerin neredeyse iki metre altında hapsolmuŐtun, toprak senin elementin bile değildi, bu dűŐünce içimi parçalıyordu. Annem ve babam mezarına sık sık gidiyorlardı, ben de gittiğimi sűylűyordum, tabii bu bir yalandı.

“Orada kendimi iyi hissetmiyorum,” dedim bir sűre sonra.

Terapist sustu, o susunca ben devam ettim:

“Orası hiç Tim’e gűre deđil, hem mezarlıkta sűrekli baŐka insanlar oluyor, insanı mezarın baŐındayken izliyorlar. Bu hiç hoŐuma gitmiyor.”

“Ama bu iinize siniyor mu? Yani mezarına hiç gitmemeniz?”

“Bilmiyorum.”

Yine sessizlik. Aslında seni ziyaret etmek istemiŐtim ama mezarlığa o an tek bir kiŐinin bile girdiğini hayal ettiğimde bu bana fazla yakın geliyordu. Yakınlık ve uzaklık, benim için çetrefilli konulardı. Mezarlığa giren diğer kiŐinin benim iki yűz metre uzağımda durup kendi iŐine baktığını hayal ediyordum, aslında tűm isteğim senin yanında olmakken bu kiŐiyle dip dibe duruyor olacaktım.

“Mezarlıkta kimse yokken oraya gitmeyi deneyebilirsiniz.”

“Yani ne zaman?”

“Bilmem, belki akşam?”

“Akşamları hareketli oluyor bir kere, gündüz çalışanlar akşam ziyarete geliyor.”

“Öyleyse gerçekten kimsenin olmadığı bir zamanda gidin.”

“Ama o zaman gece gitmem lazım.”

“Hmm...” dedi terapist.

“Yani şimdi siz bana gece mezarlığa gizlice girmemi mi söylüyorsunuz?”

“Hayır tabii ki, beni çok yanlış anladınız,” derken bana öyle bir bakıyordu ki bakışlarıyla, “Evet, tam olarak onu demek istiyorum canım, sırf mahkeme önüne çıkıp ceza yememek için sana öyle demek istemediğimi söylüyorum,” diyordu.

Ben ise kararlı bir ifadeyle, “Bu tamamen saçma bir fikir,” diye cevap verdim.

İçimden ise, “Bu dünyanın en iyi fikri,” diye düşündüm. “En azından sen bunu *acayip havalı* bulurdun, orası kesin.”

Bu yüzden bir mezarlığa izinsiz girme planı yapan her normal insanın yapacağı şeyi yaptım: Bunu internette araştırdım. Birkaç dakika içinde arama motorum *mezarlığa izinsiz girmenin sonuçları, mezarlığa izinsiz giren biri yakalanırsa ne olur, mezarlığa gizlice girmek için gerekli aletler* ve buna benzer aramalarla doldu. Senin olduğun mezarlık ıssız bir yerde değildi, sonuçta annem ve babam da benim gibi, birçok mezarlığın bulunduğu büyük bir şehirde yaşıyorlardı ve seninki akşamüstü saat yedide kapılarını kapatıyordu, o saatten sonra orada olan biri en iyi ihtimalle düzen ihlali uyarısı alıyordu. En azından internette yazan buydu.

Diğer bir sorun ise benim hiçbir şekilde sportif olmamamdı ki sen bunu gayet iyi biliyorsun. Mezarlığa girmek için bir seksenlik bir duvarı tırmanmam gerekecekti. Hadi tırmandım